

ГЕОРГИ РУСАФОВ
ГЪРБАВИТЕ СЪСЕДИ И
САМОДИВКАТА

chitanka.info

Преди много, много години — когато птиците не излизали от водата, а рибите всеки ден чуруликали кръшни песни по дърветата в горите; когато ушите на магаретата били мънички като охлювчета, а мравките големи колкото слон — в едно село живели плет срещу плет двама гърбави съседи. Единият гърбушко бил беден, весел обуцар, а другият — богат като болярин, ала мрачен и алчен лихвар. Но и на двамата мъже еднакво тежели гърбиците, макар на лихваря гърбицата да била отпред, на обуцаря пък — отзад.

Веднъж сиромашът направил чифт обуца и като нямало вече кому да ги продаде в обеднялото от лакомията на съседа му село, той тръгнал за града да потърси там купувач за стоката си. Обувките били хубави, ушити от здрава кожа, и от пръв поглед личало, че са направени от майстор, който си разбира от работата. Затуй, щом обуцарят ги показал на пазара, веднага ги продал. С получените пари бедният човек купил торба кукурузено брашно за хляб на дребната си челяд, сетне метнал товара на гърбицата си и — тап-тап... туп-туп! — затепал весело с песен на уста към село.

Било знойно лятно пладне.

Край пътя, по който крачел щастливият пътник, ухаели сладко дъхави цветя, бълбукали примамливо бистроструйни поточета.

— Хей, човече, откакто си се оженил, нищо не си подарявал на грижовната си стопанка — няма ли поне сега да я зарадваш с една дъхава китка, свита от нашите шарени цветчета! — подканяли го с пъстроликите си главички да ги откъсне цветята отстриани на пътя.

— Друмниче, къде ни отминаваш — не знаеш ли, че всяка глътка от нашата студена водица дава на морния пътник крила! — викали го ромонливите поточета със звънките си гласчета.

И сиромашът ту се спирал да си откъсне стръкче цвете от крайпътните полянки, ту се отбивал при поточетата да се разхлади с ледените им струи. Така не усетил кога залязло слънцето, кога мръкнало. А до селото му имало още мно-о-о-го-о-много път!...

— Я да ударя напрако през гората, че ако вървя все по белия друм, и до утре няма да зарадвам децата с брашното, което им нося, нито жената със свежи цветя! — решил след кратко колебание закъснелият друмник и кривнал по една пряка пътечка, която пресичала от край до край позлатения от месечината вековен лес.

Вървял колкото вървял през гората, по едно време гърбушкото чул, че някой въздъхнал жално-милно съвсем близо до него. Спрял се обущарят, огледал се, но не видял никаква жива човешка душа и пак закрачил напред. Ала едва направил две-три крачки, въздишката се повторила — сега още по-тежка, още по-жална, като че ли някой се давел наблизко от хълцукане.

— Кой плаче тука, а се крие? — викнал сърдито обущарят, когато се огледал за втори път и пак не зърнал никого.

— Не се крия; не ме ли виждаш, човече... — звъннало веднага в отговор тъничко гласче като сребърно звънче откъм най-близкия шипков храст.

Едва сега — като погледнал към посоката, откъдето се обадило гласчето — обущарят видял сред накичените с цвят клонки на шипковия храст едно малко колкото показалеца му момиченце.

— А защо плачеш, хубавице? — запитал гърбушкото момиченцето, като се навел над него и погалил златните му косици, които стигали чак до босите му пети. — Да не си се изгубила в гората?

— Не съм се загубила; в гората аз съм си у дома, защото съм горска самодива... — отвърнало момиченцето. — А плача, чичко, тъй като сестрите ми до една отидоха в двореца на Змей Горянин да танцуват със синовете му, пък мене не ме взеха, че уж съм била малка!... — И като се надигнала на пръсти, невръстната самодива запитала с още оросени от сълзи очи: — А виж, не съм чак толкова малка, нали?

— Каква ти малка! — засмял се обущарят, щом видял как девойчето се подигало с всички сили на пръсти, за да изглежда по-високо. — Още мъничко и ще стигнеш върхарите на най-високите борове... Ха не плачи, аз умея да правя обувки за чудо и приказ — обуеш ли ги, тозчас ще се разиграеш и няма да усетиш кога ще отлети нощта!

— Тъй ли! — плеснала зарадваната самодивка с ръце и очите й мигом се прояснили. — Моля ти се много, чичко, направи ми по-скоро такива обувки, че от всичко на света най-обичам да играя; сетне щедро ще ти се отплатя!

Обущарят откъснал две детелинови листенца. След туй си избрал по-дълго стръкче жилава трева за конец, отчупил си трънче от шипката за игла и докато горската жителка да разбере какво става — бод отдолу,

бод отгоре, бод отстрани! — той поставил в краката ѝ чифт пантофки. Зеленички, мекички, те блестели на лунната светлина така примамливо, сякаш не били измайсторени от нищо и никакви детелинови листенца, а съшити от най-скъпото кадифе. Само ги обуи и скачай с тях, колкото ти душа иска — ако щеш по дърветата, ако щеш по поляните!

И наистина, щом самодивката обула чудните пантофки и стъпила с тях на горската поляна, мигом се понесла над тревата в безгрижен танц като тънкокрила пеперуда. В същото време веселият обуцар отворил гласовитата си уста и викнал да реди с цяло гърло песен след песен — коя от коя по-игрива, коя от коя по-ромонлива... Така двамата пели и играли цялата нощ. Едва когато зората поръсила с руменеца си върхарите на най-високите дървета, малката горска самодива спряла запъхтяна пред обуцаря и въздъхнала щастливо:

— Ох, наиграх се; не мога повече!... — След туй дигнала глава към него и го запитала: — Кажи сега, чичко, каква награда искаш да ти дам, дето ме весели тъй хубаво тази нощ?

— Да ми дадеш награда ли? — удивил се гърбушкото от думите на невръстната самодива. — Че аз, миличкото, си имам всичко — само брашънце за хлебец на децата нямах, но вчера и брашно им купих; нищо повече ми не трябва!

Ала самодивката не отстъпила — да си поиска награда и туйто. Накрая, като видял, че няма да се отърве без нищо, обуцарят попитал плахо:

— А не може ли, вместо да ми дадеш за награда нещо, да ме наградиш, като вземеш нещичко ти от мене? — И като кимнал с глава назад към гърбицата си, добавил: — С радост например бих се лишил от този товар на гърба ми!

Щом чула желанието му, самодивката извадила от пазвата си една вълшебна пръчица. И както било стъпило върху най-горната вейка на шипковия храст, горското момиче ударило с пръчицата си гърбицата на сиромаха. Същия миг омразният товар, който бедният човек носел с досада от рождение на гърба си, изведнъж се откачил от приведените му плещи, па тупнал на земята. Сетне гърбицата се търкулнала с грозна пукотевица надолу по склона на поляната и се изгубила в близкия тъмен дол...

Първият човек в селото, който видял щастливия обуцар без гърбица, бил неговият богат съсед — лихварят. И като научил от

засмения до уши сиромаш как се е отървал от бремето си, лихварят още същата вечер тръгнал към гората да търси там самодивката с вълшебната пръчка.

— Ах, как се радвам, чичко, че дойде! — изтичала малката самодивка към лихваря, когато го зърнала на поляната близо до нейния шипков храст. — Хайде да потанцуваме и с тебе!

— Да танцуваме ли? — опулил очи срещу нея мрачният човек, па като поклатил сърдито глава, отсякъл: — Няма да я бъде тази работа, момиченце!

— Тогава да попеем — снощи друг чичко ми пя до зори.

— Ами като се срещнат двама безделници, какво друго могат да правят, освен да играят и пеят... — срязал я пак лихварят. — Я наместо да си губим с излишни приказки времето, извади по-скоро вълшебната си пръчка и поработи с нея и за мене!

— Добре — съгласила се самодивката. — Но моята вълшебна пръчица може и да взема, и да дава. Ти какво искаш да направя сега с нея — да взема ли нещо от тебе, или да ти дам подарък?

Алчният човек зинал да каже „вземи гърбицата ми“, но нали цял живот бил свикнал само да граби и сега не усетил кога викнал с цяло гърло:

— Дай!... Дай!

— Да ти е халал тогава! — усмихнала се самодивката, подскочила и го шибнала по гърба с пръчицата си.

Тозчас откъм тъмния дол се разнесло зловещо свистене, като че ли някой изстрелял оттам граната. Миг след туй нещо тласнало лихваря в гърба и той с ужас разбрал, че гърбицата на бедния му съсед залепнала здраво върху неговия гръб.

Ами сега какво да прави!...

Лихварят започнал да реве с все глас. Взел да се търкаля по тревата като нападнат от стършели. Ругал самодивката, молил я да го отърве поне от втората гърбица. Но нищо не му помогнало — останал си за цял живот с две гърбици. Едната, неговата — отпред; а другата, обуцарьовата — отзад.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.